

Szegedi Kovács György

Megkötözve

Itt vagyok én!
Itt vagyok régtől fogva;
a négynapos búzömből föltámadott,
a nemlétből visszajött.

Ki oldozza el
kezeimet, lábaimat?
Ki oldja már le
szemem elől a kendőt,
hogy lássam
a sötét mélységek mécsesét,
reménységem körvonalait,

hogy lássam
azt az Embert.

Anyuka a kapu előtt vár

Fürkészi sasmód
az utca zugait,
s mikor meglát,
ott fog lángot
a harangozó szív,
és öleli át az Élet
kacagó ifjúságom.

Különös szél jajong
a dombokon.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY (1959) lelkésznek tanult, 1987 óta közöl verseket.

Rossz vonat

(Nyíró Tamás emlékének)

„Ha ennél többet nem
adhatsz, a szeretet
elsikkad a sorok végén!”
(Karkó Ádám)

Azt gondoltam, elakadt az
öltönyöm valamiben. Persze csak
te kaptál el hátulról;
„Hová sietsz, barátom?
Állj meg egy szóra!”
Dolgom van, mondtam,
azért monddjad.
„Van-e olyan vonat,
amire ha fölszállunk,
többé nem áll meg soha?”
Van, de az rossz vonat.
Arról még át kell szállni a jóra.
„Nekem megfelel.”
De tudod, mozgó vonatról...

S felhúzott szemöldököd
a reményvesztett messzeséget fürkészte,
azt a jéghideg hazugot.
Ilyen ez a közönyös naptári tél?
Ilyen érzéketlen, hogy szüntelen
fölmenti magát
a vágyott irgalom alól?
Negatív elektronjaink
miért taszítanak mindenkit?

A Balaton fölötti
alkonyi párában
jajgat a csönd.
A kereszt alakú szemafor
hangtalan billen.
Hamarosan jön a jó vonat.
Kinek átszállás, kinek fölszállás,
Jegyünk MEGVÁLTVA.

Átlyukasztva,
örök időkre érvényesítve
a nagy utazást.
Viszlát a vonaton!
Barátom.

Szélcsend

Lázadva keresem azt a pontot,
azt a nehezen megfoghatót,
amit még keresni sem szabadna.
Átmegyek a falakon, s már
hallom is a szirének énekét,
de tudatom éberebben landol
bársonyosan csöndes tavadnál.
Megmerítkezem a szélcsend
suttogásában, ahogyan
vízbe veti magát hangtalan.
Majd hirtelen kiúszik a túlpartra,
süt néhány halat, végül is...,
csak a társalgásért,
az együttlétért,
a megmentő szavakért,
a csőre töltött szavakért,
melyek kilövik
az óembert.
Ahogyan a falon átmentem,
úgy vízen is járok,
s megyek Feléd...,
megyek Feléd...
Te csak állsz ott,
leeresztett kezekkel...

Finom a hal,
Uram!